

А ако никой не ме избере? Не може да има нищо по-ужасно от това.

Сърцето на Солара заби по-бързо, а дланите ѝ изстинаха. Не беше предвидила възможността никой да не я иска, но сега, докато оглеждаше мястото за прислугата, забеляза, че зад бариерата с нея стоят само двама кандидати за прислужници – един възрастен мъж с повече коса в ушите, отколкото на главата, и един тийнейджър, който непрекъснато се чешеше. От пристигналите тази сутрин петдесет резервни пътници бяха останали само те тримата. Последното повикване щеше да прозвучи само след няколко минути и ако не успееше да убеди някой пътник да я наеме в замяна на билет до далечните райони, щеше да се наложи да чака шейсет дни до следващия космически кораб.

Това не трябваше да се случва.

Усмивайки се по-лъчезарно, тя изправи гръб и се опита да улови погледа на една жена, чиято блуза се беше измъкнала и която имаше парче изсъхнала храна в косата си.

– Извинете, госпожо – извика Солара. – С малки деца ли пътувате? Мога да ви помагам. Искам само билет до последната спирка.

Жената се закова на място и наклони глава, обмисляйки предложението. Пристъпи към изхода за прислугата.

– Имаш ли опит?

– Да, госпожо! На практика съм отгледала всички деца в груповия ми дом.

– Групов дом? – Жената сви устни и огледа Солара, забелязала мазните петна по осигурения от държавата работен комбинезон и дупките на пръстите в очуканите ѝ кафяви обувки.

– Покажи ми ръцете си.

– Какво? – Солара се престори, че не разбира, но стомахът ѝ се сви.

– Ръцете ти – повтори жената. – Искам да ги видя.

Солара свали с въздишка ръкавиците си без пръсти и остави пътничката да прочете татуировките, направени с неизтриваемо мастило върху кокалчетата ѝ. Не си направи труда да обяснява. Така или иначе това никога не помагаше.

– Така си и помислих. – Жената поклати презрително глава, точно както бе направила една от монахините в дома. След това си тръгна сърдито, без да каже нито дума повече.

Възрастният мъж, който стоеше до Солара, навлезе в личното ѝ пространство и я бутна леко с лакът. Наведе се към нея и прошепна:

– Познавам един, който може да изчисти досието ти. Най-добрият фалшификатор в Хюстън е – дори и новото, устойчиво на лазер мастило не може да го спре.

Солара извъртя очи. Тя познаваше десетина фалшификатори на плът. Проблемът не беше в намирането на специалист.

– Ако имах толкова пари, нямаше да стоя тук, нали?

Той вдигна длани към нея и отстъпи назад.

Скоро към изхода се приближи група бизнесмени, кои то търсеха прислужници за петмесечното пътуване. Солара скри и двете си ръце зад гърба си и се усмихна колкото можеше по-широко, но това не беше достатъчно. Вместо нея, те взеха на служба възрастния мъж и чешещия се тийнейджър.

Докато оглеждаше празната площадка и дебелия метална врата към платформата за кораба, тя започна да изпада в паника. Нямаше повече пътници. Всеки момент совалката щеше да отнесе хиляди почиващи към лунната космическа станция, където щяха да се качат на кораба „Зенит“ и да се отправят към екзотични дестинации.

Защо никой не я беше избрал?

Не би описала себе си като хубава или чаровна, или дори забавна, но мазолите на ръцете ѝ доказваха, че работи здраво. Тя кажи-речи спеше с харпово колело в едната ръка и гаечен ключ в другата. Всеки път, когато совалката на епархията изтракваше и се задавяше, монахините викаха нея, за да я поправи, въпреки че това означаваше да я освободят един час по-рано от наказанието ѝ в параклиса, където тя обикновено коленичеше в знак на покаяние за това, че е надничала в таблета си по време на сутрешните молитви. И когато моторът отново запърхаше, сестра Агнес разтриваше поразените си от артрит пръсти и казваше, че никога не е обучавала по-добър механик.

Това не значеше ли повече от криминалното досие?

Очевидно не.

Потракване на високи токчета привлече вниманието на Солара към фойето, където едно поразително красиво момиче на около осемнайсет се носеше елегантно към изхода, дърпайки чанта на колела след себе си. От вътрешността на чантата скимтеше животинче, вероятно малко кученце.

Младата жена махна едно топче мъх от яката на дизайнерската си рокля и после отметна завеса от лъскава розова коса над едното си рамо и извика на някого, кой то не се виждаше.

– Побързай. Ако изпуснем совалката, баща ти ще ни накара да чакаме цял час, преди да изпрати друга, само за да ни накаже.

Усещайки последната си възможност за бягство, Солара се повдигна на пръсти и махна на момичето.

– Госпожице! Насам! – Срећна погледа ѝ и се усмихна. – Аз съм отлична прислужница. Искам само...

Но не постигна нищо. Момичето просто се намръщи и отмести поглед.

Откъм входа прозвуча дълбок мъжки глас:

– Нямам нищо против да я изпусна. Не мога да дишам в тези тесни пространства.

В полезрението ѝ се появи високо момче.

Той беше праметнал през рамо сакото на смокинга си и бе разкопчал горните няколко копчета на ризата. Излъчващ безразличие, младежът вървеше бавно, сякаш „Зенит“ щеше да го чака цяла вечност.

Защото наистина беше така.

Солара никога не го беше виждала без униформата на академията, но ней беше трудно да го познае. ДоранСполдинг, наследник на най-голямата в галактиката корпорация за търговия с гориво, футболна звезда в университета и, поне според нея, досадник от първа класа. През първата година от гимназията тя бе спечелила стипендия за дневно обучение за инженерната програма в неговата частна академия – само часовете, без квартира и храна – и оттогава той правеше всичко възможно да я наказва за това. Особено след като го бе победила и бе взела наградата „Ричард Сполдинг“. Имаше и други неприятности, като например онзи път, когато бе счупила ръката му при лошо приземяване в часовете по пилотиране. Но това беше нещастен случай, а и на него му се бе наложило да не играе футбол само половината от сезона. Тя знаеше, че истинската причина за гнева му е унижението от това, че е загубил учредената от баща му награда от едно момиче без пари и семейство. Сякаш така бе опетнила безценното му име.

Ясно беше, че той също я позна, защото в момента, в който погледите им се срещнаха, той спря и се засмя.

– Миша Опашке – извика той. – Представи си да се срещнем тук.